

Roerige tijden Zeeland 1975-2000

Wim van Gorsel

Roerige tijden
Zeeland
1975-2000

Wim van Gorsel

W BOOKS

Twee jongeren dragen op 21 mei 1988 (pinksterzaterdag) een kratje bier door het centrum van Renesse. Voor de telefooncel staan een aantal vakantiegangers geduldig te wachten totdat ze aan de beurt zijn.

Decennialang was Renesse voor jongeren in de zomervakantie *the place to be*. Vooral vanuit de Randstad en uit Duitsland zocht de jeugd massaal de Schouwse badplaats op om van de zomer te genieten. Schaduwkant van het massale bezoek was wel dat het regelmatig tot overlast leidde door baldadige en dronken jongeren, die de plaats lange tijd een slechte naam bezorgden.

INHOUD

	VOORWOORD	7
	<i>door voormalig commissaris van de Koningin Wim van Gelder</i>	
	INLEIDING	9
1	ZEELAND VEILIG	13
	<i>Deltawerken, transport en infrastructuur</i>	
2	EN DE BOER, HIJ PLOEGDE VOORT	31
	<i>Landbouw en visserij</i>	
3	DONKERE WOLKEN	43
	<i>Industrie nutsbedrijven en nijverheid</i>	
4	WAT KAN IK VOOR U DOEN?	57
	<i>Dienstverlening</i>	
5	HIER AAN DE KUST	69
	<i>Recreatie en toerisme</i>	
6	ANALOOG EN DIGITAAL	83
	<i>Techniek, communicatie en energie</i>	
7	ZO VEEL TE DOEN ...	97
	<i>Vrije tijd</i>	
8	DA'S EEN ZEEUW!	107
	<i>Sport</i>	
9	DAT KAN ALLEEN IN ZEELAND	117
	<i>Kunst en cultuur</i>	
10	JE BENT JONG EN JE WILT WAT	129
	<i>Jongeren</i>	
	BRONNEN	140
	FOTOVERANTWOORDING	141
	REGISTER	142
	<i>Personen / Geografische begrippen</i>	
	COLOFON	144

INLEIDING

In 2021 verscheen het boek Aolles wier anders. Zeeland 1950-1975. Hierin werd met behulp van een groot aantal kleuren- en zwart-witfoto's uit de fotocollectie van Beeldbank Zeeland van ZB Bibliotheek van Zeeland uitgebreid teruggekeken op de jaren van de wederopbouw. In dit fotoboek staat de periode tussen 1975 en 2000 centraal.

De jaren '50 en '60, de jaren van de wederopbouw, werden gekenmerkt door een vrijwel continue economische groei. Daar kwam vanaf de jaren '70 geleidelijk verandering in.

Over wanneer de 'gouden jaren '50 en '60' definitief voorbij zijn bestaat enige discussie. Veel economen en historici noemen de oliecrisis van 1973 en wijzen op de televisietoespraak van minister-president Joop den Uijl, die op 1 december 1973 het Nederlandse volk op gedragen toon meedeelde dat de (onbezorgde) wereld van vóór de oliecrisis niet meer terug zou komen en zich midden jaren '70 donkere wolken samenpakten boven de Nederlandse economie.

Door een verslechtering van de concurrentiepositie van Nederlandse bedrijven, de oliecrisis en een stagnerende verzorgingsstaat, werd er door het bedrijfsleven en de overheid massaal bezuinigd. De werkloosheid en de instroom in de prepensioenregeling (VUT of Vervroegde Uittreding) en de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (WAO), als 'zachter' alternatief voor een werkloosheidsuitkering liepen hierdoor snel op. De maatschappelijke onvrede was groot. Dit manifesteerde zich in de jaren '80 ook in Zeeland in protesten en stakingen in onder meer industrie, onder ambtenaren, vissers en in de landbouw.

Protesterende boeren uit Tholen zijn op 17 december 1992 ter hoogte van de Speelmansplaten onderweg naar Den Haag. De boeren zijn met name gekant tegen de op handen zijnde GATT-akkoorden, waarin door de Europese Unie met de Verenigde Staten afspraken zouden worden gemaakt over vrijhandel. Een verdrag dat volgens de boeren hun inkomenspositie verder zou doen verslechteren.

Onder de bevolking was er in de jaren '80 ook onvrede over de wapenwedloop tussen Oost en West, over de kwaliteit van het milieu, bijvoorbeeld over de zure regen, en over het gebruik van kernenergie. De protesten tegen kernenergie namen toe door de grote kernramp in Tsjernobyl in de Sovjet-Unie in 1986. De kerncentrale in Borssele werd in die jaren het middelpunt van het landelijk protest.

In de jaren '90 belandde de samenleving in een nieuw tijdperk. De val van de Muur tussen Oost- en West-Berlijn luidde het voorlopige einde van de Koude Oorlog in. De welvaart en het optimisme namen snel weer toe. Er volgde voor velen een decennium van overvloed. Toch waren er voor veel werknemers ook nieuwe bedreigingen

zoals automatisering, privatisering, fusieprocessen, decentralisatie en bureaucratisering. Het ingezette neoliberale beleid bood mensen zowel kansen als bedreigingen. Een voorbeeld hiervan was bijvoorbeeld de flexibilisering van de arbeidsmarkt, waardoor vaste banen meer en meer werden vervangen door losse contracten. Vooral de jongere starters op de arbeidsmarkt werden hiervan de dupe. Meest kenmerkend voor de gehele periode 1975-2000 was wel – zeker in vergelijking met de jaren van de wederopbouw – dat het een heel onrustige periode was. Of, op zijn Zeeuws: het waren 'roerige tieden.' De eindigheid van de continue economische groei, de onvrede over de internationale veiligheid en het milieu leidden tot harde clashes tussen werknemers en werkgevers, tussen scholieren, studenten en onderwijsbestuurders, tussen burgers en overheid. De provincie Zeeland vormde wat dat betreft geen uitzondering op de rest van Nederland.

Waarmee Zeeland zich wel enigszins onderscheidde van de rest van Nederland was de vergrijzing. Die was in Zeeland sterker dan in alle andere provincies. In geen enkel ander landsdeel woonde een groter aandeel inwoners van 65 jaar en ouder. Dit had voor een belangrijk deel te maken met het gegeven dat veel Zeeuwse jongeren na de middelbare school een hogere opleiding buiten de provinciegrenzen gingen volgen en na hun studie niet meer naar Zeeland terugkeerden.

Samenvatting van de inhoud

In dit boek wordt allereerst ingegaan op de infrastructurele veranderingen in Zeeland tussen 1975 en 2000. De afsluiting van de Oosterschelde in 1986 vormde wat dat betreft min of meer het sluitstuk van een lang proces van het Deltaplan, dat na de Watersnoodramp van 1953 was begonnen. In het tweede hoofdstuk is er aandacht voor de Zeeuwse landbouw en visserij. Beide sectoren werden vanaf de jaren '70 steeds meer vanuit Brussel gestuurd door de Europese Economische Gemeenschap (EEG); en vanaf 1992 de Europese Unie (EU). Vervolgens staat de industrie centraal. Vooral de vanaf de jaren '60 in Zeeland gevestigde industriële bedrijven deden het de eerste jaren uitstekend, maar vanaf de tweede helft van de jaren '70 ging het bergafwaarts. Als gevolg van een inzakkende conjunctuur daalden de prijzen op de wereldmarkt en kwamen de winsten van de bedrijven onder druk te staan. Het leidde tot herstructureringen en ontslagen en soms ook tot verplaatsing van de productie naar lage-lonen-landen. In 'Dienstverlening' wordt een beeld gegeven van de belangrijkste ontwikkelingen in deze sterk opkomende sector. Evenals de industrie werd ook deze sector geconfronteerd met bezuinigingen, met name in de niet-commerciële

dienstverlening. Aan deze snelle groei kwam daardoor in de jaren '80 een einde. In het vijfde hoofdstuk wordt de toeristische sector nader bekeken, die vanaf de jaren '70 in een groeiversnelling kwam. Hierna wordt ingegaan op de ontwikkelingen van techniek, communicatie en energie tussen 1975 en 2000. Nadat de provincie eerst grotendeels op kabeltelevisie was overgegaan volgde de komst van een eigen regionale omroep. De toename van vrije tijd zorgde voor een breed scala aan vrijetijdsbestedingen, die in het zevende hoofdstuk aan bod komen. Op sportief gebied liet Zeeland in de jaren '70 en '80 nadrukkelijk van zich horen met bekende sporters zoals de atleten Marjan Olyslager en Els Vader, de wielrenners Keetie van Oosten-Hage en Jan Raas en voetballers zoals Peter van Vossen, Danny Blind en Jan Poortvliet. Vervolgens is er aandacht voor het onderwerp kunst en cultuur. Daar kwam na de wederopbouwjaren, ook in Zeeland, langzaam meer belangstelling voor. Opvallend is dat Zeeland zelfs regelmatig als een soort proeftuin fungeerde voor nieuwe, avantgardistische kunstuitingen. Dit boek wordt afgesloten met een hoofdstuk over de jeugd, waarbij er aandacht is voor een aantal trends en bewegingen die jongeren in de jaren '70, '80 en '90 bezighielden.

Andere ontwikkelingen en gebeurtenissen

De gekozen foto's in dit boek zijn gebaseerd op tien onderwerpskeuzes. Keuzes die zijn ingegeven door het belang van deze onderwerpen voor Zeeland in de periode 1975-2000. Opgemerkt dient te worden dat wat hier beschreven is over het Zeeland van 1975 tot 2000 niet alle ontwikkeling omvat. Zo wordt slechts zijdelings ingegaan op de toename van het aantal niet-Westerse allochtonen en de consequenties daarvan voor de Zeeuwse

samenleving. De integratie van deze nieuwkomers leidde soms tot problemen. Kleine problemen, bijvoorbeeld bij het leren fietsen door een Turkse vrouw zoals hier in Sas van Gent in 1988. Soms ook grotere problemen als er sprake was van discriminatie van niet-Westerse allochtonen. Zo demonstreerden op 1 september 1993 ruim 1.500 mensen in Middelburg met een stille tocht tegen racisme en vreemdelingenhaat. Aanleiding was de bekladding met racistische leuzen en hakenkruizen van grafstenen op de Portugees-Joodse begraafplaats, waarvoor het zogenoemde Nazi Front Zeeland verantwoordelijk was.

Een andere ontwikkeling waaraan geen aandacht wordt besteed betreft de ontkerkelijking die begon in de jaren '60 en zich vanaf de jaren '70 versterkt voortzette. Het zijn voorbeelden van belangrijke trends waarvoor de ruimte in dit boek eenvoudigweg ontbrak. Uiteraard zijn er ook aparte gebeurtenissen in de periode 1975-2000 die in de hoofdstukken onvermeld blijven.

Een gebeurtenis waar in de rest van dit boek niet verder op wordt ingegaan mag hier echter zeker niet ontbreken. Dat betreft de uitreikingen van de Four Freedom Award, die vanaf 1982 afwisselend in Middelburg en New York plaatsvonden (zie de foto's bij het voorwoord en de achterzijde van de omslag). De prestigieuze internationale prijs wordt nog steeds uitgereikt aan personen of organisaties die zich onderscheiden door hun buitengewone inzet op het gebied van de door oud-president Franklin Delano Roosevelt in 1941 geformuleerde vier vrijheden: vrijheid van meningsuiting, vrijheid van godsdienst, vrijwaring van gebrek en uitbanning van vrees. Het feit dat de prijs om de twee jaar in de Zeeuwse hoofdstad Middelburg wordt uitgereikt heeft te maken met de Thoolse wortels

van het voorgeslacht van oud-president Roosevelt.

Prinses Juliana was in 1982 de eerste die in Middelburg een Four Freedom Award in ontvangst mocht nemen. Organisaties en personen die daarna een Four Freedom Award ontvingen in Middelburg waren onder andere Amnesty International (1984), Václav Havel, Simon Wiesenthal (1990) en Artsen zonder Grenzen (1998).

Fotoverantwoording

Doelstelling van dit boek is met name om het Zeeland uit de periode 1975-2000 door middel van foto's weer te geven zoals het door tijdgenoten in de provincie is ervaren en juist niet zoals het door de ogen van de toerist of vele Nederlanders werd gezien. De voor dit boek gebruikte foto's zijn meestal ontleend aan Beeldbank Zeeland van ZB Bibliotheek van Zeeland. Een aantal foto's is afkomstig uit andere bronnen, bijvoorbeeld uit het Nationaal Archief of de beeldbank van Rijkswaterstaat. Dit hangt samen met het gegeven dat bij enkele thema's geen kleurenfoto's of bijvoorbeeld wel portretten maar geen actiefoto's voorhanden waren.

Bij de keuze van de foto's voor dit boek is de kwaliteit en de zeggingskracht van de foto's steeds leidend geweest. Dit kan ertoe hebben geleid dat foto's uit bepaalde regio's of steden binnen Zeeland zijn ondervetegenwoordigd en foto's uit andere gebieden juist zijn overvetegenwoordigd. Er worden nu eenmaal meer nieuwsfoto's gemaakt in het politieke centrum van de provincie dan in de periferie daarvan, al is getracht alle delen van de provincie aan bod te laten komen.

Bij het hoofdstuk over sport dient nog opgemerkt te worden dat in verband met de bijzondere prestaties van Zeeuwse sporters er hier ook is gekozen voor fotomateriaal van buiten de provinciegrenzen.

Dankwoord

Tot slot een woord van dank aan de vele mensen die hebben meegewerkt aan de totstandkoming van dit boek. Aan de heer Wim van Gelder, oud-commissaris van de Koningin in Zeeland (1992-2007), voor het schrijven van het voorwoord. Hopelijk is het gelukt met dit fotoboek de provincie Zeeland gestalte te geven zonder bevestiging van de landelijke vooroordelen over de provincie in de vorm van het door hem verguisde 'margarinetrutje' imago.

Een bijzonder woord van dank is op zijn plaats voor de vele fotografen die hun materiaal belangeloos ter beschikking stelden. In de eerste plaats Jaap Wolterbeek die in het behandelde tijdvak een schat aan foto's maakte die veelal de actualiteit van toen belichten. Tevens worden Henk Barentsen, Pieter Honhoff, Dirk-Jan Gjeltema, Cor Heijkoop, S. Giese, Maarten Hardon, Jan Simonse, Lex de Meester, P.J. Smit en Robert Janse bedankt voor hun vrijwillige bijdrage. Rijkswaterstaat, Gemeentearchief Borsele, Het Nationaal Archief en DPG Media stelden eveneens belangeloos materiaal uit hun fotoarchief beschikbaar. In het laatste geval vele foto's afkomstig van de PZC en de Stem (van fotograaf Cor de Boer) die door ZB Beeldbank Zeeland worden beheerd. Ten slotte nog een woord van dank aan Spaarnestad Photo, Frank Viergever en Koos Schippers die eveneens hun foto's voor dit boek beschikbaar stelden.

Ik wens u veel kijk- en leesplezier!

Wim van Gorsel,
September 2022.

zee land
veilig

1

ZEELAND VEILIG

Deltawerken, transport en infrastructuur

Op zaterdagmiddag 4 oktober 1986 rond 13.00 uur was het dan eindelijk zover. Nadat zij een uur eerder via het overhalen van een hendel de automatische sluiting van de Oosterscheldekering in werking had gesteld kon koningin Beatrix - onder het toezien van tal van binnen- en buitenlandse hoogwaardigheidsbekleders - plechtig verklaren: 'De stormvloedkering in de Oosterschelde is gesloten. De Deltawerken zijn voltooid.' Oosterschelde en Noordzee waren nu door een stormvloedkering van elkaar gescheiden. De Oosterscheldekering (of pijlerdam) zelf was een soort compromis geworden, waarbij zowel aan de eisen van veiligheid als aan die van het milieu recht werd gedaan. Door in een deel van de dam te werken met schuifdeuren - die bij zeer hoog water werden neergelaten - kon de werking van eb en vloed in de Oosterschelde behouden blijven. Hierdoor werd aan de eisen van de visserij (vooral de kwekers van schelpdieren uit Yerseke) en milieuorganisaties tegemoet gekomen. Zij waren bang dat er voor flora en fauna nauwelijks nog plaats zou zijn en de Oosterschelde een ecologisch dode zeearm zou worden.

Al direct na de Watersnoodramp in 1953 begon de discussie hoe Zuid-West-Nederland in de toekomst 'definitief' beschermd kon worden tegen de verwoestende dreiging van grote overstromingen. Er werd een nationale Deltacommissie ingesteld en deze besloot tot het uitvoeren van de Deltawerken. In dit grootschalig plan, dat voor Zeeland meer dan dertig jaar zou duren, werd met behulp van dijkverhogingen en de bouw van dammen het gevaar van watersnoodrampen voor Zeeland zeer sterk verminderd.

Na een aantal jaren van voorbereiding kreeg het Deltaplan in de jaren '60 echt gestalte. Diverse dammen werden gerealiseerd en tegelijk werden ook dijken verhoogd, of beter gezegd, op 'Deltahoogte' gebracht. Ook in de periode 1975-2000, waarover dit boek handelt, gingen de werkzaamheden aan de Deltawerken

verder. Dijkverhogingen werden voortgezet en de Oosterschelde werd gedeeltelijk afgedamd (1986). Verder werden ook nog de Oesterdam (1986), de Philipsdam (1987) en de Bathse spuisluis (1987) opgeleverd. Hoewel in 1997 in de regio Rotterdam nog de Maeslantkering en de Hartelkering tot stand kwamen - en daarmee de Deltawerken landelijk echt werden afgesloten - waren de Deltawerken, althans in zoverre het de afdamming van de grote zeegaten betrof, in Zeeland al in 1987 beëindigd. De dijkverhogingen gingen in het kader van de Deltawet ook na 1987 nog door.

De uitvoering van de Deltawerken zorgde niet alleen voor meer veiligheid. Doordat over de nieuwe dammen ook steeds wegen werden aangelegd werd ook de bereikbaarheid van de provincie Zeeland met de auto veel beter. Dit gold ook voor de verbindingen tussen de onderlinge regio's binnen de provincie. Hierdoor verloren de meeste Zeeuwse veerdiensten hun functie en verdwenen ze geleidelijk. De Deltawerken zorgden er zo voor dat de Zeeuwse bevolking steeds meer uit haar onvrijwillig isolement kon komen. Het sinds de jaren '60 sterk toegenomen autobezit noodzaakte sowieso te investeren in betere wegen. De verdere verbetering van de A58, tussen Vlissingen en Bergen op Zoom, werd in de jaren '70 en '80 opnieuw ter hand genomen en was hierin een belangrijke schakel. Een andere belangrijke verbetering was de openstelling van het knooppunt Markiezaat bij Bergen op Zoom (1993), waardoor de A58 direct aansloot op de A4 naar Antwerpen.

In dit hoofdstuk is er aandacht voor een aantal van bovenvermelde onderwerpen zoals de Deltawerken, transport, infrastructuur en een scheepsramp, die speelden in de periode 1975-2000. Tevens werd in de jaren '90 begonnen met de voorbereidingen voor de bouw van een Westerscheldetunnel, waarmee de 21ste eeuw haar schaduw vooruitwierp.

De Schelde

Veruit de grootste werkgever van Vlissingen was scheepsbouwbedrijf De Schelde. In dit al sinds 1875 bestaande bedrijf waren in 1975 – het jaar dat De Schelde zijn honderdjarig jubileum vierde – duizenden mensen werkzaam en de toekomst leek nog rooskleurig. Dat veranderde echter in de jaren daarna. Naast de stagnerende wereldhandel brachten overcapaciteit op scheepsbouwgebied en een moordende concurrentie van lagelonenlanden als Japan en Zuid-Korea het bedrijf geleidelijk in moeilijk vaarwater. De Schelde, dat zich tot die tijd vooral had toegelegd op de bouw van marineschepen, was intussen onderdeel geworden van het grotere Rijn-Schelde-Verolme-concern (RSV). Mismanagement van de RSV-leiding bracht de op dat moment nog gezonde Vlissingse scheepswerf aan de rand van de afgrond. Toen de regering besloot geen geld meer te steken in deze bodemloze put volgde een surseance van

betaling. Een verzelfstandiging van de nog rendabele delen van RSV – waaronder De Schelde – leidde tot het roemloos einde van de nauwelijks twaalf jaar oude RSV. Honderden werknemers van De Schelde protesteerden op 7 februari 1987 tegen het dreigende banenverlies binnen hun bedrijf.

Vanaf 1983 ging De Schelde zelfstandig verder. Het aantal werknemers (ooit meer dan 5.000) was intussen verminderd tot ongeveer 3.300. De aandelen van het bedrijf kwamen in handen van het Rijk en de Provincie Zeeland. Vanaf 1991 werd de naam Koninklijke Schelde Groep BV. In 2000 werden de aandelen verkocht aan Damen Shipyards Group te Gorinchem. Het bedrijf specialiseerde zich in de bouw van grotere vaartuigen voor marine- en patrouilledoeleinden voor (semi-)overheden in de wereld.

Dow Chemical

Werknemers van Dow Chemical verrichtten in 1987 onderhoud aan een machine. Dow Chemical was een ander industrieel bedrijf dat zich in Zeeuws-Vlaanderen vestigde en in 1964 in Terneuzen een fabriek bouwde. Na een stormachtig begin, waarbij het aantal werknemers in de tweede helft van de jaren '70 groeide naar tweeduizend, kwam het concern daarna door de toegenomen concurrentie uit Japan, de Verenigde Staten en Oost-Europa begin jaren '80 in zwaar weer. Daarnaast kwam Dow in die periode regelmatig negatief in het nieuws vanwege de milieubelasting van het bedrijf voor de omgeving. Met behulp van grootschalige energiebesparingsmaatregelen en andere kostenbesparingen – waaronder gedwongen ontslagen – krabbelde het bedrijf langzaam uit het dal. Evenals veel andere bedrijven profiteerde Dow vanaf de jaren '90 van een zich herstellende wereldmarkt. De bedrijfsresultaten werden beter en er ontstond ruimte voor nieuwe investeringen.

COLOFON

UITGAVE

WBOOKS, Zwolle
www.wbooks.com
info@wbooks.com
i.s.m.

ZB Bibliotheek van Zeeland, Beeldbank Zeeland, Middelburg
<https://digitaal.dezb.nl/beeldbank>
beeldbank@dezb.nl

AUTEURS

Wim van Gorsel (tekst en fotoselectie), medewerkers afdeling Kennisdiensten en Collecties / Beeldbank Zeeland (eindredactie, redactie, beeldredactie en fotoselectie)

VORMGEVING

Gijs Dragt

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De uitgever heeft ernaar gestreefd de rechten met betrekking tot de illustraties volgens de wettelijke bepalingen te regelen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen zich alsnog tot de uitgever wenden.

Van werken van beeldende kunstenaars aangesloten bij een CISAC-organisatie is het auteursrecht geregeld met Pictoright te Amsterdam.

© c/o Pictoright Amsterdam 2021.

ISBN 978 94 625 8520 1

NUR 653, 693

Foto omslag voorzijde: Op 26 april 1987 wordt herdacht dat een jaar eerder de kerncentrale in Tsjernobyl is ontploft. Rond de enige kerncentrale van Nederland, in Borssele, leidt dit tot een blokkadeactie bij een van de toegangspoorten naar het terrein.

Foto achterzijde van de omslag: Op 23 juni 1984 spreekt prinses Juliana met de Noorse filmactrice Liv Ullmann op het Abdijplein in Middelburg. Ullmann heeft zojuist een Four Freedoms Award in ontvangst genomen in verband met haar inzet voor Unicef. De Four Freedoms Award worden sinds 1982 jaarlijks uitgereikt in afwisselend Middelburg en New York.

Foto pagina 2: Anti-kernenergie activisten bij een blokkade van de kerncentrale in Borssele op 9 juni 1980, nadat in maart '80 een blokkade uiterst gewelddadig door de ME is ontruimd, durven 150 activisten het opnieuw aan om de poorten met kettingen af te sluiten en eisen aan de vier grootste politieke partijen te stellen. Als die niet reageren stappen de actievoerders op om de overheid niet de kans te geven 'de politie te misbruiken om een falend beleid te rechtvaardigen.'

Foto pagina 8: Een aantal strandgangers loopt in 1988 de trap af van de Veerse Dam nabij Vrouwenpolder. Waarschijnlijk komen zij van het Noordzeestrand aan de andere kant van de dam en zijn ze op weg naar hun auto, caravan of camper. Links het Veerse Meer met een groot aantal surfers.

De Veerse Dam was op warme zomerdagen meestal een van de drukstbezochte plekken in Zeeland.